

РЕШЕНИЕ

№ 1046

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5477** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Р. А. Е. А. /за краткост А. А. А./, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С. А., със съдебен адрес [населено място], [улица], Търговски дом, ет.4, офис 411, чрез адв. Е. С., срещу Решение № 4336 от 25.05.2022г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е отхвърлена молбата му за предсоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че са налице основателни опасения от преследване в страната му по произход поради своята пряка ангажираност и дейност в борба за човешките права в страната си на произход. Твърди, че административният орган е формулирал бланкетни и неаргументирани изводи за отхвърляне на молбата за предоставяне на международна закрила. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият се явява лично и чрез процесуален представител адв. С. и поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се

представлява от юрк. Д., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № УП-20720/23.11.2021г. по описа на ДАБ /л. 293 от делото/ А. Р. А. Е. А. (с посочено име в молбата А. А. А.), ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С. А., е подал молба за международна закрила. Личните данни са установени с декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Изготвени са регистрационен лист рег. № УП-20720 от 23.11.2021г., според който чужденецът е влязъл в България от Турция на 22.10.2021 г., Е. дактилоскопна карта рег. № УП 20720 от 23.11.2021 г. и е връчена покана за интервю рег. № УП 20720 от 23.11.2021 г.

На проведено интервю на 08.12.2021г. с рег. № УП 20720 на ДАБ жалбоподателят посочва, че е напуснал С. А. през месец март 2013 г. със самолет легално за Е., където останал около пет месеца. Заявява, че отново със самолет пристигнал легално в Катар през месец август 2013г. Посочва, че направил опит да напусне легално страната със самолет за К., но е спрял от катарските власти, с мотив, че нямал право да напуска страната, а единствената възможност била да се върне с кола в С. А.. С помощта на активисти в Катар, на него му било дадено разрешение да напусне страната легално със самолет за Л., след което отново със самолет пристигнал в Турция в началото на 2014г. Разказва, че след пристигането си в Турция останал там седем години. През 2021г. взел решение да премине в Република България. Заявява, че българската граница преминал нелегално пеша на 23.10.2021г. заедно с двама сирийци, но без помощта на тарфикант. Твърди, че с помощта на G-навигация се отправили към [населено място], но по пътя били задържани от българската полиция.

Мотивира молбата си за закрила с политическо преследване в страната му на произход. Разказва, че през 2012г., когато в Близкия И. избухнала т.нар. „Арабска пролет“, той взел участие в протестни митинги. Целта на протестите била в С. А. да се въведе конституционна монархия по примера на Великобритания. Официалните власти извикали родителите му на разпит и същевременно конфискували всички компютри и лаптопа от дома му. След тези събития чуждият гражданин бил посъветван от баща си да напусне страната, което и направил през месец март 2013г. Твърди, че след пристигането си в [населено място], той се занимавал с журналистическа дейност, като пишел статии под различни имена за да не пострада семейството му. Посочва, че в Турция била създадена група под ръководството на Д. Х. и молителят и други хора работели под неговото ръководство. Заявява, че тази група се занимавала с проблемите на хората и техните права в С. А. и по-специално смъртните наказания над малолетни и непълнолетни деца. Също така посочва, че след убийството на Дж. Х. той участвал в протестен митинг в [населено място].

Чужденецът твърди, че се страхувал да се завърне в страната си на произход поради връзките си с изявени критици на официалната власт в С. А., като Дж. Х. и О. А. А., според твърденията му той имал като доказателства записани разговори между него и гореизброените лица.

На проведеното на 04.03.2022 г. интервю рег. № УП 20720 жалбоподателят заявява, в държавата си на произход С. А. в края на 2012г. е участвал в митинг, организиран от родителите на политически затворници, понеже бил солидарен с тях. Твърди, че има

доказателства относно дейността си в С. А., а именно аудиозапис на разговор с О. А. А., намиращо се в К.. В И. е участвал в протест след убийството на Д. Х.. Не е членувал в политически партии. Като причини за напускане на страната си на произход сочи, че родителите му се притесняват от службите, особено след като той е напуснал страната. Като втора причина посочва, че преди около година и два месеца, жена от опозицията в И. е арестувана от саудитските власти и едно от обвиненията към нея било, че се е срещала с жалбоподателя. Допълва че саудитските власти използвали софтуер с помощта на който успяли да проникнат в телефоните на Дж. Х. и О. А. А. и така били разбрали за връзките на кандидата с тях.

Според Докладна записка вх.№ КП-2315/23.11.2021г. на директора на Дирекция „КПМЗ“ при ДАБ, в хода на административното производство за предоставяне на закрила е постъпило писмо от ДАНС вх.№ 2-77 от 22.11.2021 г., според което по време на производството за предоставяне на международна закрила чужденецът следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по съображения за защита на националната сигурност и обществения ред.

Издадено е Решение № РПЗТ-38 от 23.11.2021 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.45в, ал.1, вр. чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

С оспореното в настоящото производство Решение № 4336 от 25.05.2022 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

Административният орган е приел, че обстановката в С. А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване и А. Р. А. Е. А. не посочва причини, обосноваващи основателни опасения за преследване, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а е напуснала страната си доброволно и по икономически, лични, социални и битови причини. Приел е, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ. Административният орган посочва, че липсват и предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като е заявил семейно положение-неженен. Посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в Република България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и който е от категорията на обжалваемите актове, следователно жалбата е процесуално допустима. Същата е депозирана в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган на основание на чл. 48, ал. 2 от ЗУБ във връзка със Заповед № 03-15/03.05.2022 г. на председателя на ДАБ, по силата на която са му делегирани правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1-4 ЗУБ, с изключение на правомощията да отнема международна закрила. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се

констатирали съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца молба за закрила рег. № УП-20720 от 23.11.2021г. Основанията за предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут са уредени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които не желае да се завърне в страната си на произход. Въз основа на посоченото от него, че не е имал религиозни или етнически проблеми в С. А., не е членувал в политическа партия, не е имал отношения с армия или полиция в страната на произход, не е арестуван, нито осъждан и лично срещу него не е упражнявано насилие, правилно решаващият орган е приел, че по отношение на А. А. А. не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, нито са извършени конкретни, лични действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и неизчерпателното изброяване по чл.8, ал.5 ЗУБ.

Противно на твърденията в жалбата, административният орган не е допуснал нарушение на задълженията си за служебно изясняване на случая, вкл. по силата на чл.9 и чл.35 АПК. Съгласно чл.63а, ал.1 ЗУБ на чужденеца е предоставена възможност да заяви фактите и обстоятелствата от бежанската си история в интервю. По силата на чл.30, ал.1, т.9 ЗУБ кандидатът има задължение по време на административното производство да съдейства за изясняване на неговия случай, като съобщава пълна и достоверна информация на съответните длъжностни лица. Според чл.63а, ал.2 ЗУБ чужденецът е длъжен да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си за международна закрила до произнасянето по нея, като в случай че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства.

След края на проведеното на 04.02.2022 г. интервю протоколът е прочетен на кандидата съгласно чл.63а, ал.9 ЗУБ, който не е направил допълнителен коментар по него или предоставил разяснения по отношение на грешки в превода или неточно отразени твърдения. Ето защо съдът приема за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че не му е осигурена възможност да ангажира доказателства в хода на административното производство. Напротив, в хода на проведеното интервю той последователно е разпитан за всички релевантни обстоятелства по чл.8, ал.1 ЗУБ – наличие на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, както и за извършени лично спрямо него действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, вкл. наличие на реална опасност от тежки посегателствата по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Твърденията на оспорващия, че се страхувал да се завърне в страната си на произход поради връзките си с изявени критици на официалната власт и фактът, че в страната му на произход жена на 50 г. била арестувана, като един от мотивите за ареста бил, че тя разговаряла с жалбоподателя, правилно са преценени като липса на основание за предоставяне на бежански статут. Съдът споделя и изводите на административния орган, че липсата на национален паспорт с висока степен на вероятност, е свързан с възможността, отбелязванията в него да дискредитират твърденията на жалбоподателя, във връзка с пътуванията и периодите на пребивавания, след напускане на държавата по произход, посочени при интервюто пред ДАБ-МС.

Правилна е преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденец, следва да се отбележи, че в случая от негова страна не се твърди в държавата си по произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства измежду предвидените в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУТ.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални

власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Извършената преценка за липса на основания жалбоподателят да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне в С. А., се подкрепя напълно и от представените по делото справка за актуалното положение в Кралство С. А. с вх. № МД-207/30.03.2022г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, на която и административният орган е направил анализ. В същата се сочи, че официалните власти в С. А. са предприели редица мерки към демократизиране на обществото. Цивилните власти в С. А. поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност, но служители на последните извършват някои злоупотреби. С оглед на това обосновано е прието, че жалбоподателят единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът не би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, посочени в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приеме извод за предоставяне на такъв статут. Не се твърди член от семейството на жалбоподателя да е с предоставен хуманитарен статут. Не се сочат конкретни обстоятелства, които да обосноват предоставяне на хуманитарен статут по причините, визирани в, ал. 8 на разпоредбата.

Административният орган изпълнява задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните за неговата решаваща роля факти, а именно: извършва проверка доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни, обсъжда актуалната обстановка в страната по произход – С. А., като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на интервюиращия орган.

По изложените съображения, като е отхвърлил молбата за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и е обсъдил по чл. 35 АПК релевантните за това факти, административният орган е постановил законосъобразно решение и не е нарушил материалния закон. Предвид изложеното, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р. А. Е. А. /за краткост А. А. А./, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С. А., *срещу* Решение № 4336 от 25.05.2022 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: